

Låda att fånga tvåfot i

Jag funderar på vilken som är
den bästa platsen för dessa
lånade ord
men hittar i slutänden inget
alternativ bättre än att
använda dem som titel

Detta blir då utgångspunkten:
vad rektanglar och kvadrater
gör med oss,
hur de slår galler runt oss,
hur de omvandlar utan att vi märker
att de föröder med sina blotta gestalter
och därtill vidlyftiga markanspråk

Man känner inte sällan
en längtan efter andra former
runda, böljande
eller en plats att sova på
utan väggar: under en frodväxt gran
tät nog att skydda mot regnet

Trots det bor också jag i en låda,
om än med vinklar, vrår
lönnfack, läckande tak

Men när jag sitter där på taket
i färd med att täta läckorna
löper blicken över skogen
och lägdorna
Jag ser jurtor, tipis, jordkulor
Människor som sprakar, talismaner
i deras hår
De spelar de vilda människornas musik
och de fria djuren dansar
de fria djurens danser

Så hade det kunnat vara,
tänker jag sedan
fortfarande med lokatternas extas
på näthinnan
och utan annan anledning än att saker
hakar i varandra
minns jag en tanke Gunnar hade,
att skriva en insändare där han listar
alla de felaktiga sätt
han hört människor uttala namnet på

Kanske betydde det något
att det inte fick heta Nordvolt,
i det hade åtminstone en
viss sorts ödmjukhet
och anpassning till platsen antytts

Men givetvis: samma feltänkta
vedervärdighet ändå,
helt baserad på vad som kunde utgöra
en annan diktens utgångspunkt,
jordens mitt
och ett gruvschakt som förbinder oss
med själva kärnan i planeten

Tiden gräver därefter talrika gruvgångar,
lustfyllda eller obetänksamma
sträcker de sig ut från kärnan
likt strålarna från solen, ändlösa gruvstrålar
som försåtsminerar hela konstruktionen
jorden
med följd att jag en höst när jag drar
upp palsternackorna kanske orsakar alltings
fullständiga sammanbrott: den sista palsternackans
okända roll som låsande plugg

Så kan det bli,
tänker jag stilla
det är så mycket vi inte vet något om,
som hur man värderar en sällsynt lav
kontra en sällsynt jordartsmetall
Laven, livet, fridfull i sinnet där den
dekorerar en låga
och begrundar morgondagens vind
medan jordartsmetallen,
säkert vacker i sig själv,
tas i tjänst för att upprätthålla
eller expandera väldet tillhörande
den i lådor framlevande sjukdom
vi karvats till

Det kunde antagligen behövas en
definition här,
av det vi kallar mänskliga behov
Jag anför värme, mat, vatten, tak över huvudet
Mellan dessa inryms en existentiell
och matematisk jämvikt,
inte alltför svår att uppnå: en eld
att samlas kring, en odling av grönsaker
en kallkälla ännu ej förgiftad, hyddan av gräs och lera

Tänkbara avsteg från askesen:
en gitarr, en bok
värda det träd som fick offras
för att skänka dem kropp,
men ekvationen är bortom detta olöslig:
mänskligheten som varandets hemsökelse
till dess vi stannar upp, omgrupperar oss
delar på somt och låter annat vara eller åter bli
vilt

Och viktigast av allt: att vi överger civilisationen,
det är den förvandling en omställning
aldrig kan komma till

Så borde ske,
tänker jag en månljus natt innan jag tar på mig skidorna
och försvinner i snön och skogen,
mina spår blandas med dem från älg och räv,
hare och ekorre: en högtidlighet infinner sig
när jag ger mig tid att förstå att jag tillåts dela
detta med dem
Varför skulle man önska sig något mer?

Likafullt är de som vill ha mer
oräkneliga och svårartat dominanta
högljutt livrädda i sin misstolkning
av förnöjsamhetens värde
och på så vis ovetande om vad de *verkligen*
saknar: samklangens insikt

Ser man den och förstår den, samklängen
som något för allt liv nödvändigt
lämnas inget utrymme för det här pågående,
inte för rektanglarna eller kvadraterna
eller det som fyller dem
eller lämnar dem

Låt oss därför jämna dem med marken
låta vägar krympa till stigar
hyggen växa till skogar
människan uppgå i en annan människa:
förnöjsamhetens och samklangens människa
Det tar årtusenden att återställa,
vi borde börja med detta
nu

...och så är jag åter på taket,
jag hör trummorna som ekar i solnedgången
någon ylar, råbockar skäller
Rökslingor stiger ur en tipis taköppning,
kornknarren flyger genom röken och vidare,
min katt strövar markens skuggor.

Jens Unosson